

kommet til Hansina Nesfossen,
ika fra 6-11-1937 til 31-12-

venner på Ballestad ved Møller
esland
er på Espeland ved Mikal B. kr. 25.00
esset
svenner i Arendal ved Anna 145.00
edin
svenner i Bakke ved Tobias 40.00
vold
ingen «Bethel» ved fru Lar- 17.50
e Høidal
n
givere
re søstres misjon, Bergen 35.00
ingen Skostredet, Bergen 500.00
eg kvitterer for ovenstående sender 977.20
jertelig takk til enhver som har vært 131.50
tøttet søsteren. Bær hverandres byr- 565.00
pnyll på den måte Kristi lov. Gal.

25. januar 1939.
Constance Nøstdal, kasserer.
Løbergveien 28, Bergen.

ild Bjerva, China
met i 1938:
dning fra 1937 64.00
møtene i Møllergt. 38, Oslo 781.69
n do. do. 162.47
rnhard Nilsen 117.80
a, Skiptvet 240.00
Evy Holmen, Grefsen 35.00
er, Grefsen 150.00
Grefsen 60.00
America ved stasjons- 145.00
nøstetad 181.25

Tilsammen kr. 1937.24
til China.
Stokkan var innsamlede mi-
m blev overlatt til forsamlin-
38 til fordeling, av stasjons-
stad, Heggedal.
fild Bjervas vegne få si en
til alle misjonsvenner. Guds
ise hvile over alle som har
store rikssak.
n med Matt. 25, 10-14 og 30.
21.

olf R. Andersen, kasserer.
Sørligt. 15 I, Oslo.

skke bibler.

ukebladet Hemmets
n innsamling fått inn
roner. For disse mid-
nkjøpt 6 000 bibler
t russiske emigranter.

årlig anvendt hvis
te 8-10 timer i
tru klaget når hun
de på gulvet. Men
har 3000 sjeler å
et ikke hvordan det
e av dem.»

trykkeri 1939.

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 20 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 5.

1. MARS 1939

11. ÅRGANG

En av Chinas navnløse

Det chinesiske folk må lide ubeskrivelig.

Til «Misjons-Røstens lesere!

Du byder mennesket fare til-
bake til støv og sier: Vend til-
bake i menneskebar!

(Salm. 90, 3.)

Jo, nu er hun borte, vår kjære sø-
ster. Hennes ånd flyttet ut av den
skrøpelige hytten iforgårskveld.

Vi føler svanet, men er dog glade
for at hun er hjemme, hvor ingen
sykdom og nød mere finnes.

Allerede ved fire årsalderen blev
hun ført til sine svigerforeldres hjem
og hvor meget ondt hun der har litt
og gjennomgått, det lar sig nok ikke
beskrive.

Midt i all bedrøvelighet og det av-
gudiske mørke så blev hun besatt av
djevelen og disse onde makter tok
undertiden hennes forstand ifra hen-
ne så hun løp ifra hjem og alt.

Slik var hun plaget i mange år.

Så optok vi misjonsarbeidet i
Yüan Shih og en gang da vi holdt
på med en klasse for kvinner, så kom
også hun. Husker så vel hvordan
hun stod op på et møte og bekjente
synd. Vi begynte da å be for henne,
men da fikk vi riktig føle og se de
onde ånders makt hvordan de tok
hele makten fra hennes legeme. Det
blev ikke seier de første dage, men
endelig blev hun løst, og helt frisk.

Hun blev da meget ivrig efter at
andre skulde få høre dette herlige
evangelium og gikk i spissen for at
vi fikk åpne utstasjonen «Ebenezer»
i hennes landsby.

Fattig på jordisk gods det var
hun; men et stort hjerte for Her-
rens sak hadde hun. Når vi hadde
vår- og høststevne på «Ebenezer» så
var hun alltid en bærende kraft.

Hun kunde godt forsake for sin
egen del når det gjalt Herrens sak,

og det må være sakt i parentes, at
det er ikke svært mange i dette land
som er villige til det.

Hun hadde også stor tillid og tro
på helbredelse ved bønn og var gan-
ske kritisk overfor de som vilde bruke
medisiner på samme tid som de
bad til Gud.

For en tid tilbake blev hun alvår-
lig syk. Vi syntes hun kunne komme
hit og ligge på misjonsstasjonen. Her
blev bedt for henne og vi vistse jo at
Herren kunne læge henne, men Hans
vilje var å flytte sitt barn bort fra
jordens trengsel.

Her hadde hun det jo meget bedre
enn om hun skulde lagt hjemme. En
av hennes sønner som er troende var
så å si stadig ved hennes side. Hennes
yngste sønns hustru som også er frelst
oppartet og hjalp henne. Hennes el-
dre søster er også frelst og hun var
her under hennes sykdom og fikk
også være tilstede idet hun utåndet.

Vår kjære søster hadde ofte sto-
re lidelser, men bar de som en riktig
heltinne. Da vi tilsist så døden had-
de satt sitt stempel på henne, bad vi
innerlig om at Jesus vilde forløse
hennes ånd, og i det de holdt henne
opstøttet på kangen, så sovnet hun
inn stille og rolig. Hennes frigjorte
ånd fløi til Paradis.

Igår hadde vi et litet møte rundt
hennes bære hvor vi minnet om hvad
Paulus sier i 1. Tes. 4, 13-18.

Efter at de tilstedeværende hadde
inntatt et måltid blev støvhytten ført
til hennes hjem i landsbyen. En av
de første dage skal den senkes i jor-
den. Våre evangelister går da dit og
skal tale i hjemmet og ved graven.

Ja, så er hun borte, men vi skal
møtes igjen på opstandelsens herlige
morgen.

Herren hjelpe oss å telle våre dage

så vi må få visdom i hjertet. (Salm.
90, 12).

Hvor det gjelder å vandre iblandt
våre medmennesker på en sådan må-
te, at vi ikke behøver å angre på noe
efter at de er borte.

Må vi også gjøre hvad som gjøres
kan i Herrens vingård og være tro i
vår tjeneste den korte stund vi er
på jord.

Vil da også sende en kjær hilsen
til alle misjonens venner. Vi lever
bevaret ved Herrens miskunnhet,
tross uro rundt omkring.

Værst er det ute i landsbyene. En
av våre kjære frimodige søstre har
gjennomgått forferdelige lidelser i
røvernes hender. Blev kastet til mar-
ken og spent og slått med bøssen og
brent på halsen og hendene.

Nu kan hun ikke bo hjemme, men
har tatt sin tilflukt til oss her.

Jo her kunde berettes om meget,
men det får være. Vil be vennene
komme de troende ihu. Husk de er
lemmer på legemet.

En hjertevarm hilsen fra eders i
Mesterens tjeneste

Yüan Shih hsien, Hopei, N. Chi-
na 25. januar 1939.

Hilma Karlson, Margarete Dørum.

Siste vidnesbyrd.

«Si alle her at de må holde fast
ved Jesus. Si til predikantene: Var-
me hjerter, varme hjerter! — Jeg
går til Jesus i himmelen!»

Misjonær Børresens siste vidnes-
byrd 22-9-1901.

— David Livingstones fromme
hustru, Mary Moffat, bad i mange
år en og samme bønn. Hennes bønn
var denne: «Herre, ta imot mig som
jeg er. Og gjør mig slik du vil ha
mig!»

Om å dø for å leve

Da Jesus for første gang talte til disiplene om sin lidelse og død i Jerusalem blev deres hjerter fylt med bedrøvelse, og det var ikke å undres over, da de var blitt glad i ham. Særlig for Peter virket nyheten revolusjonerende. I et nu ser han sine fremtidsdrømmer om jordisk glans og herlighet truet og blir nidkjær. Resolutt tar han Jesus til side, irettesetter ham: «Gud fri dig, Herre! Dette må ingenlunde vederfares dig!»

Han visste jo at Jesus var Messias den levende Guds sønn, og så ofte hadde han lyttet til hans samtaler med sin himmelske far at han var overbevist om at der rådet godt forhold imellem dem. Dessuten hadde han med egne øine tydelig sett at intet var umulig for ham.

Umulig! Han blir nok ikke slått ihjel. Det vil nok Gud sørge for.

Ja så strømmet tankene gjennom Peters hjerne som lynstråler, men Jesu kom likeså spontant og bestemt: Vik bak mig, satan! du er mig til anstøt, for du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene til.»

Au! Dette var ord som bet. Kunde virkelig Jesus kalle Peter: Satan?

Nei og ja!

Efter Satans nederlag i ørkenen tenkte han nu å narre Jesus gjennom en av hans beste venner.

Men Jesus så straks personen satan bak Peters velmente råd og dermed var han tilføiet et nytt alvårlig nederlag. Hadde ikke Jesus hatt bedre natur enn mennesket hadde han nok takket for Peters råd, men der var en som ikke var kommet for å spare sig selv, men nettop for å gi sitt liv som en gjeløsningsbetaling for den tapte slekt.

Hadde han adlydt satans råd gjennom Peter hvad så med oss?

Nei, han fortsatte videre med kurs for Golgata. Dette var Jesus; men hør hvad han sier:

«Vil noen komme efter mig, da må han fornekte sig selv og ta sitt kors op og følge mig, for den som vil berge sitt liv skal miste det; men den som mister sitt liv for min skyld skal finne det.»

Hvad mener han? skal også vi til Golgata for å lide og dø til soning for synden?

Nei langt ifra! Det ordnet Jesus

til fullkommenhet alene. Forreften — når en er død for alle så er alle døde — men ikke denne side nu.

Jesus var hatet for lære og liv og dømt til korsdøden. Det samme hat rammer også hans etterfølgere. Disiplene skulde ikke bokstavelig dø for synden; men de fikk lide martyrdøden fordi de trodde på ham som ofret sig selv én gang for alle.

Har de kalt husbonden Beelsebub hvormeget mere da hans husfolk.

Han var ikke kommen for å sende fred på jorden, men sverd.

F. eks: Hans kall kommer til et medlem av en familie, en hustru; men hun avviser det fordi mannen er imot. Følgelig tok hun ikke op sitt kors, fornektet ikke sig selv, fulgte ikke Jesus. Hun sparte sitt eget liv og mistet det! Men hadde hun sagt som så: Gud kaller mig og jeg må bli frelst. Min mann og andre får si hvad de vil. De får spotte om de vil. Da hadde hun tatt korset op, fornektet sig selv og mistet sitt liv og funnet det. Hun fulgte Jesus i

sannhet.

Mange på Jesu tid var overbevist om Jesus også av rådsherrene men de bekjente det ikke fordi de var redd fariseerne. Så var det også med foldrene til den blinnfødte. De vilde heller fornekte Jesus og bli stående i synagogen enn bekjenne ham og bli støtt ut. Han som hadde fått synet bekjente Jesus, blev støtt ut fra fars og mors forsamling.

Han tok dermed korset op, fornektet sig selv, mistet sitt liv og fant det, efter Jesu ord. Dette lønnet sig godt for Jesus møtte ham på trappene utenfor og han falt ned og tilbad ham i takknemlig begeistring.

Altså: Dette å fornekte sig selv, ta op sitt kors, miste sitt selv, og så eie livet og leve som nye mennesker er det herligste liv som kan leves på jord.

«Jeg er verdens lys: den som følger mig skal ikke vandre i mørket, men ha livsens lys.

Ja da har vi det lyst!

Math. Støve.

Forferdelige forhold i China

I «Misjonsbladet» gir Chinamisjonær J. M. Nordmo en rystende skildring av japanernes fremferd i den japansk-chinesiske krig som nu pågår.

Det er opplysninger som er gitt av utlendinger som var bosatt i Nanking. Vi gjengir et utdrag av artikkelen som viser oss noe av den forferdelige tid chineserne nu gjennomgår. Misjonær Nordmo skriver blant annet:

«Ved begynnelsen av japanernes tredje dag i Nanking, begynte rapportene om voldtekt av kvinner å strømme inn, og fortsatte dermed under de kommende 2 måneder. Sterke protester blev sendt til den japanske ambassade hver eneste dag fra embedsmennene innen sikkerhetssonen. Japans sivile øvrighet lovet og så å opprette orden, men dessverre, det blev bare med løftene. Det viste sig at de stod helt maktesløse overfor de militære myndigheter.

I hele 2 måneder fortsatte dette djevleske spill, og stanset ikke før disse 50.000 tropper som inntok byen blev avløst av nye 15 000.

Under denne periode av 60 dager blev 1000 tilfeller av voldtekt rapportert til sikkerhetssonen daglig. Ef-ter å være blitt mishandlet på det

grusomste, blev mange av disse kvinner myrdet på de mest dyriske måter. Det blev rapportert voldtekt mot pikebarn fra 10 år og opover til bestemødre i 70 års alderen.

Plyndring og burning av bygninger fortsatte med uhyggelig styrke under denne tiden, 80 prosent av bygningene i forretningsstrøket blev plyndret og siden brent, 50 prosent av beboelseshusene delte samme skjebne. En slik fremferd gjorde Nanking til en ruinert by.

De japanske tropper tok ingen fanger i Nanking, det var almen nedslaktning av dem som var mistenkt for å ha vært soldater, eller på noen måte ha hjulpet soldatene. Mellom 30—40.000 var på denne måte slaktet som dyr.

En mann kom til sikkerhetssonen med øine og ører avbrent og hele hodet forkullet, han fortalte at han sammen med et stort antall kinesere var blitt bundet sammen i en uhyggelig stor klynge, hvorpå gasolin og parafin var blitt heldt over dem, hvorefter man satte fyr på hele denne store og hjelpeløse mennesgemasse.

Den 14. desember kom en japansk offiser til sikkerhetssonen og befalte sonens øvrighet å utlevere de 6000

eksoldater som i henhold til hans innhentede opplysninger skulde finnes der. Japanske undersøkelses-patruljer gjennomførte hele sonen, og på et sted fant de en bunt av bortkastede soldatuniformer. 1300 mann som ble funnet i nærheten av klæsbunten, ble alle grepet og bundet sammen med rep og ført ned til floden, hvor hver eneste en av dem ble mei- et ned med geværlid.

Dagen etter ble atter 1000 grepet innen sikkerhetssonen og henrettet. Sterke protester ble av sonens øvrighet sendt til det japanske ge-

santskap, som stod helt maktesløst og intet kunde gjøre.

En nøytral leir med 30,000 flyktinger ble opprettet i Nankings Universitet. En japansk offiser kom over for å opta navnefortegnelsen. Herunder bekjentgjorde han, at om der fantes noen blandt flyktingene som enten hadde vært soldat eller på annen måte var forenet med den kinesiske hær, skulde deres liv bli spart om de vilde komme frem. 240 mann trådte straks frem. De ble øieblikkelig bundet sammen og henrettet samme kveld.»

Navnet Jesus!

«... og du skal kalle ham Jesus.»
(Luk. 1, 31.)

Hvor underbart er ikke dette navn. Det finnes så uendelig mange navn; men det vidunderligste som finnes er navnet Jesus! «Herligste navn som er uttalt på jord, Jesus, Jesus.»

Det var englene som første gang nevnte navnet Jesus, her på denne syndefulle jord; men siden er det blitt omtalt og lovpriset av tusener, millioner. Ja, slekt etter slekt har i dette navn funnet sin fred, trøst og lykke.

Jesus betyr jo: FRELSE. Han skulle være en frelser fra synd, sykdom og død. Og dette har Gud gitt oss i Jesus, og i Jesus alene. Derfor er Jesu navnet et elsket navn.

«... ditt navn er en utgytt salve, derfor elsker jomfruene dig» (Høis. 1, 3). Intet navn på jorden er så elsket som Jesu navn. Det elskes av alle folkeslag. Av hvite, sorte, brune, gule og røde. Det klinger som den skjønneste musikk. Lyser med strålende lys i tidens mørke natt.

Navnet Jesus stemmer håpets strenge i bange, fryktende hjerter. Det er som balsam i såret sjel, gjør den svake sterk, løfter opp fra mismot og tvil. Og just fordi man i dette navn, har funnet hjelp i alle livets tilskikkelser, under alle forhold og vanskeligheter, så er dette navn elsket mere enn alle, alle andre navn!

Likesom navnet Jesus er elsket mer enn alle andre navn, så finnes heller intet navn så hatet, foraktet og spottet. Derfor sa Han selv, hvorledes verdens forhold til dem som trodde på Ham skulle bli: «... og I skal hates av alle for mitt navn skyld; men den som holder ut til enden,

han skal bli frelst.» (Matt. 10, 22.)

Legg merke til det står: Vi skal hates for Jesu navn skyld!

Hvilket hat der finnes i verden til dette navn og det vil tilta mer og mer men den som holder ut til enden, han skal bli frelst.

Halleluja! Ære til Jesus.

Når jødefolket sammen med de skriftlærde, yppersteprestene, og de elste, stod foran Pilatus' pallas, og denne søkte å gi Jesus fri, på grunn av hans uskyld og derfor gikk så til ydderlighet, at en av de værste forbryters navn blev nevnt, nemlig Barabbas, i forbindelse med den fange som skulle gis fri i høytiden. Pilatus måtte jo tro at navnet Jesus skulle klinge herligere i jødefolkets øren, enn navnet Barabbas. Men akk nei. For dem var morderens navn Barabbas, som den skjønneste musikk i forhold til verdens frelsers navn Jesus. Dette navn stakk som nåler i deres hjerte. Hatets bølger raste mot dette navn og ropet lyder fra den forherdede og forbitrede folkehøp, «bort med denne», gi oss Barabbas fri! La Jesus korsfestes!

Således lød det fordem og således lyder det nu. Det har vel all dri lytt med sådan skrik som nu. Dog, det vil lyde ennu sterkere.

«Bort med denne!»

Men kan noen fjerne dette navn? Nei, lovet og priset og æret være Gud, navnet Jesus er et evig navn!

«Hvert eneste navn som du visste skal tape sin glans og forgå; men Jesus den første og siste, hans navn skal for evigt bestå.»

«Navnet Jesus blegner aldri, tares ei av tidens tann, navnet Jesus det er evigt, ingen det utslette kan.»

«Hans navn skal bli til evig tid; så lenge solen skinner skal hans navn skyte friske skudd; og de skal vel- signe sig ved ham; alle hedninger skal prise ham salig.» (Salme 72, 17).

Hvilke herlige sannheter!

Alle tiders rop: «Bort med denne,» har aldri formådd å hindre dette navn i å skyte friske skudd. Vel, trodde man det så mangen en gang, men før man visste ordet av, var der friske, grønne, frodige skudd. Når jødefolket fikk sin vilje igjennem ved Pilatus' domstol, Jesus blev korsfestet, Barabbas blev gitt fri, så trodde man sikkert at Jesu navnets innflytelse og virkninger skulle opphøre. Men etter «langfredag» kom der, Gud være lov, både «Påskedag», med opstandelse av det navn som var begravet og «Pinsedag» med Guddoms ild og kraft til å gjøre navnet Jesus aktuelt påny. Og hvem har siden formådd å hindre dette herlige navn fra å gå sin triumferende seiersgang over verden.

Opfyllelsen skjer: «Så lenge solen skinner, skal det skyte friske skudd.» Hør bare ved ett tilfelle når Jesu disiple blev nektet å tale i Jesu navn, så lyder Peters frimodige og seierssikre svar: «for vi kan ikke la være og tale om hvad vi har sett og hørt.» (Ap. gj. 4, 20). Navnet Jesus skal aldri opphøre å lyde. Det kan fornektet, foraktes, motarbeides og diskuteres. Barabbas kan slippes løs, de onde leve, foratt de gode skal dødes; men tross alt dette, vil Jesu herlige navn gå av med den storslåttesteier som omtales i Filip. 2, 9—11.

Derfor, søk din tilflukt i Jesu navn!

Josef Ruud.

Makt i bønnen.

Der kom en kvinne til en indisk misjonær, forteller et engelsk ukeblad og bad om å forhindre en innfødt kristen å be mere for henne.

Misjonæren spurte hvorav hun visste at han bad for henne.

Hun svarte: «Jeg kunde tidligere be uforstyrret til mine guder, men det kan jeg ikke mere. For noen tid siden fortalte han mig at han bad for min familie, og nu er min sønn og to døtre blitt kristne. Blir han ved å be, får han nok også mig til å bli en kristen. Han får alltid noe satt igang ved sine bønner. En eller annen må få ham til å holde op.»

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til opsigelse skjer. Opsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Igjen en god anbefaling

Vi tok inn i et nr. før en uttalelse av br. Willy Rudolph om søstrene Dørum og Karlsons arbeide i Kina. I «Korsets Seier» nr. 8 for i år finner vi en uttalelse av misjonær Henry Johnsen som er reist til India, og denne gang er det arbeidet i Karwi, India, det gjelder.

Br. Johnsen skriver:

«Det er to stasjonsbygninger her i Karwi. I den ene bor vi, den som br. og str. Svendberg har kjøpt og ordnet. Disse venner er hjemme på grunn av sykdom. Denne stasjon ligger i den ene ende av byen, og i den andre ende, omkring 20 min. gang herfra, ligger den stasjon våre tre søstre Anna Jensen (nu hjemme), H. Wergedal og R. Edwardsen bor. Disse ovennevnte venner har gjort et utmerket arbeid her i distriktet. Begge stasjonene, som tilsammen har evangelistboliger til 6 evangelistfamilier og likeså endel andre bygninger og jord til, er betalte og helt gjeldfri, noe som er prisverdig og som Gud skal ha æren for».

Når vi tenker på at den ene av disse stasjonene er innkjøpt og arbeidet varetatt av søstrene A. Jensen og H. Wergedal og nu i den senere tid også av str. R. Edwardsen må vi takke Gud for hvad han har fått bruke disse søstre til. Misjonsvenner som støtter denne virksomhet har all grunn til å prise Gud for et slikt resultat. «La ikke eders hender synke», men fortsett i arbeidet

og legg enda mere vinn på å fremme Guds sak på nevnte sted.

La oss også huske på broder Svendberg med familie. Han er visstnok noe bedre, men ikke frisk enda.

*

Misjonær Jenny Evenstad

kom frem til Swaziland i desember forrige år og fikk en god mottagelse av misjonærene og de innfødte. Hun er meget takknemlig til Gud for hans underbare hjelp og ledelse. Det går også meget godt med innsamlingen til innløsningen av misjonsstasjonene og det har vært en fryd å se den store interesse som vennene på de forskjellige steder har vist, skrives det til oss.

Som kasserer for søster Jenny Evenstad har en broder som tilhører forsamlingen i Møllergaten 38, Oslo stillet sig villig.

Hans navn og adresse er: Karl Paus Jensen, Guldbergsvei 26, Heggeli, Oslo.

Midler til søster Evenstad sendes altså til ham.

*

Vi behøver

mange som kan hjelpe oss å selge løsnnummer av «Misjons-Røsten». At det går an å selge bladet har vi mange bevis på. En søster begynte for noen år siden med 20 blade og det steg snart til 25, så 35 og nu i flere år har hun solgt 50 eksemplarer hver gang.

De frie misjonærer hadde ingen forbindelse med noen på stedet der — så vidt vi vet — men ved å lese «Misjons-Røsten» lærte de å kjenne og elske det arbeide som utføres av de frie misjonærer. Vi har fått se resultater av dette i form av økonomisk støtte til flere av våre utsendinger — og hvilke resultater det er opnådd vil alene evigheten åpenbare. Det første var det vanskelig å få solgt, skrev hun, men nu spør de etter bladet og vil gjerne ha det.

«Misjons-Røsten» bringer opplysninger fra misjonsmarken og her hjemme, korte nyheter og opbyggelig stoff. Stridsspørsmål og annet av mindre opbyggelig art holdes mest mulig utenfor.

Det er ikke noe mindreverdige eller simpelt å selge et kristelig blad. Det har like stor betydning og utretter ofte mere enn det personlige vidnesbyrd kan gjøre.

Bestill noen ekspl. og forsøk.

Trygve Gjøsunds

kasserer er den samme som for Jenny Evenstad: Karl Paus Jensen, Guldbergsvei 26, Heggeli, Oslo.

*

Aslaug Bratås'

kasserer er: Ragna Winther, Kirkeveien 17 III, Trondheim.

*

Kvitteringer.

Det har ofte vært noe av et problem hvordan man skal stille sig med hensyn til kvittering av innkomne misjonsmidler. Noen vil ikke ha sine navn offentliggjort i forbindelse med gaver til Guds sak, andre gjør ikke noe av det. Det blir en sak som enhver må avgjøre for sig selv og handle eftersom man har tro for, naturligvis.

Offentliggjørelse av midler er naturligvis i første rekke en betryggelse for at de kommer til rette vedkommende. Vi er alle mennesker og kan gjøre feil og glemme, og det kan jo også hende at midler kan komme bort, enda det er uhyre sjeldent i våre dager. Sendes de i posten på den bestemte måte er man — praktisk talt — sikker.

Det virker også opmuntrende å se at de små og store beløp kommer inn til den misjon eller virksomhet vi arbeider for og støtter. Når Paulus vil opmuntre og opflamme korinterne til å være med i innsamlingen til de kristne i Judea, forteller han om hvordan menighetene i Makedonia ga over evne og av egen drift. Ved deres eksempel forsøker han å opmuntre til å gi. Det er det som også vi ønsker kvitteringene over innkomne midler skal gjøre.

For imidlertid å forsøke å undgå noe unødige iritasjon i dette spørsmål vil vi begynne med en fremgangsmåte som ikke er ny, men den er, så vitt vi vet, ikke blitt brukt av frie venner før, nemlig å kvittere bare under nummertall. Den som innsender et beløp får tilsendt en trykt nummerert kvittering og i bladet kvitteres da bare under vedkommendes nr. Da har man bevis for at beløpet er mottatt og samtidig ser man hvormeget der samlet kommer inn.

Vi vil begynne med denne fremgangsmåte fra nu av og innk. midler fra private givere til misjonen eller andre formål, som sendes til bladet blir da kvittert for på nevnte

De behøver å komme hjem

Noen av Herrens små i Bangalore.

Det var nu den 15. jul misjonær Desmond feiret i India siden de sist var hjemme. Hvad det vil si er det vanskelig å forstå for den som ikke kjenner til hvilke vanskeligheter det er for en nordboer å opholde sig under tropesolens varme. Det vil bety feber, slappelse, tynnet blod og de mange ting som følger med opphold i tropene. Det almindelige er at misjonærene reiser hjem hvert 5 år eller mindre. I hetetiden er det almindelig at misjonærene reiser til fjells og blir der et par måneder minst. Desmonds har for størstedelen vært på arbeidsstedet hele året rundt. Av de midler som er sendt dem har det ikke vært mulig å opholde livet så de har måttet arbeide for å kunne klare sig. Så har de blitt klandret for det også, enda vi har Paulus som det store forbillede i dette stykke. Han arbeidet også med sine hender for å slippe å ligge noen til byrde.

Nu bør de imidlertid få komme hjem og vi har begynt å samle penger til hjemreisen. Vi har ikke noe fullstendig oversikt over hvor meget

måte. Likeså når det gjelder beløp til Berger N. Johnsen og Desmond.

Om samme fremgangsmåte skal benyttes også når det er menigheter eller vennegrupper det gjelder får vi prøve hvordan det vil virke og komme tilbake til dette senere. La oss så virke for Herren den stund vi har igjen! Snart er arbeidsdagen forbi og vi skal høste lønnen for vårt arbeide. Herren velsigne alle sin folk.

G. Iversen.

Familien Desmond.
(Litt eldre foto).

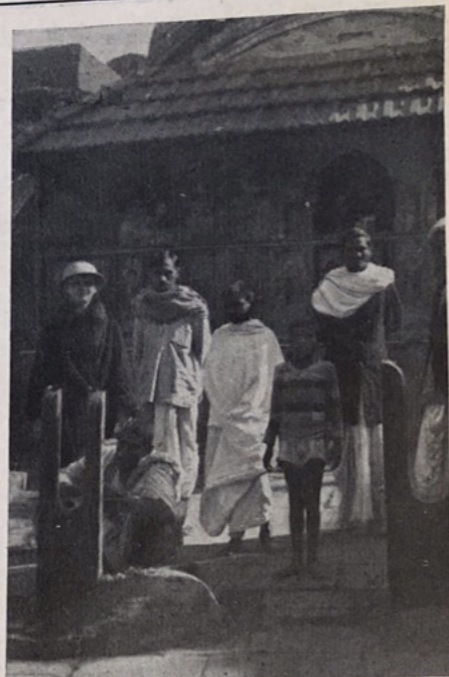
det vil koste, men antagelig må det et nokså stort beløp til.

Eksemplet virker

En søster skriver i «Banneret» nr. 5 et interessant stykke om hvorledes de har det på sine kvinnemisjonsmøter i «Tabernaklet», Oslo. Dette satte mig på den tanke å skrive litt om vår søstermisjon, dersom «Misjons-Røsten» vil ta det inn.

Vi er interessert i Alb. M. Christiansens arbeide i Belgisk Congo. Vi har lært å kjenne og elske denne misjonærfamilie, som har ofret sig selv og sin eiendom for å bringe evangeliet derut.

Vår kjære søster, fru Christian-

Et av Indias mange offersteder.

Vi har, når dette skrives, vel kr. 200 innsatt på bankbok til dette; men det rekker jo ikke langt. Hjelp oss derfor å få et godt fond til hjemreise. Undertegnede mottar og videre sender midler til Desmonds inntil videre.

G. Iversen,

Postboks 52, Sarpsborg.

sen skal nok ikke miste sin lønn hos Gud, eller vår sympati og kjærlighet, fordi om hun må være hjemme. Hun hadde nok helst stått ved sin manns side derute i arbeidet, men hun kom jo syk og nedfor hjem etter første tur. Siden har hun stått tappert i for hjem, mann og barn. Ja, helhjertet for sine medmennesker og misjonen. Da det var avskjedsfest for hennes sønn, Gunnar Albjart i «Tabernaklet», Oslo — han skulde den gang også til Congo — blev hun presentert for forsamlingen av den nu hensovede broder Kallestad, som uttalte noenlunde slik: «Jeg vet ikke hvor stor blomsterbuket hun burde ha, og som jeg hadde lyst til å gi henne,» sa han.

Vi søstre fra forskjellige hold samles for Congomisjonen hver 14. dag (tirsdag) hos hverandre og vi erfarer Guds velsignelse over våre møter og at han hører bønn og utdriver flere arbeidre også på vårt felt.

Er glad for at Christiansen har fått en foreløbig medhjelp, en gudfryktig ung mann, Odvar Berg. Han drog glad avsted og kom godt og vel

frem til br. Christiansen som med stor glede tok imot ham.

Vi er også lykkelige over å få være med i et så viktig arbeide med våre bøtter og midler. Må Herren gi oss nåde til å være pålitelige, når det gjeller Herrens gjerning. Det står flere ungdommer villige til å gå, når de får tilegnet sig den nødvendige kunnskap til tjenesten.

Ja, som sagt, vi har det fortrolig og godt sammen og gleder oss til hver gang. Skulle det være noen søstre som ville være med oss og hjelpe til med arbeidet for Congo er dere hjertelig velkommen.

Vi har våre møter som nevnt annenhver tirsdag kl. 12 et par timers tid. Ja, sommetider lenger og, hvis det blir varmt blandt oss. Den som møtet er hos, leser gjerne litt fra bibelen og ber om Guds velsignelse over samværet. Så synges et bordvers, vi får litt bevertning, så samtaler vi og synger litt, vidner også sommetider, og avslutter med bønnestund på kne.

Er det noen som vil slutte sig til oss, så vil søster Marie Andersen, Toftes gate 41 4. etg. si dere hvor møtene er.

Må Herren velsigne alle små grupper som arbeider for evangeliets utbredelse over hele verden.

Hilsen med 1. kor. br. 15—58.

Sørkedalen den 23—2—39.

E. B.

SPREDTE FELTER

Fra Askim.

Vil skrive noen ord i «Misjons-Røsten» og ønske alle som leser dette gode blad Guds fred og nåde.

Vi har hatt besøk her i Askim av br. Trygve Gjøsund i to dager. Han var her og hadde møter hos oss. Torsdag 16. februar hadde vi møte og bra med folk hadde møtt frem. Det blev et herlig møte.

Freitag 17. hadde vi stor misjonsfest. Misjonsvennene hadde lagt i sammen til bevertningen, så offeret som kom inn gikk til br. Gjøsund. Festen begynte kl. 7.30 og det var kommet en masse folk.

Br. Løken begynte med et ord fra Esaias 43, 1—7. Etter bønnemøtet sang musikkvennene en sang som var forfattet i anledning festen av br. Thv. Johansen.

Vi ønsker dere velkommen til denne ekstrasfest og det er broder Gjøsund som nu er hedersgjest Han er på gjennomreise til sydens palmestrand for å give dem som tørster av livets kildevann.

Det er nu lenge siden vi så ham første gang og minnes ennu tydlig hans vidnesbyrd og sang. Nu vil den vel forstumme en tid på hjemlig strand, men uti hedninglandet han tonerne slår an.

Den Gud som kalte Abraham uti fra landet Ur Han vil dig trofast følge når det nu er din tur. Igjennem brennhet ørken og på en ukjent vei så lyder det i ordet: Jeg skal ei slippe dig!

Vi kan ei kjære broder dig følge på din tur, men sikkert kan vi være en Aron og en Hur, som dine hender løfter i stridens hete slag, den Gud som fordum hjulpet, Han hjelper enn idag.

Vi minner dig om Peter der i Korneli hus; for mens han stod og talte der kom et åndens sus. Og de som hørte ordet Guds kraft erfare få så de som var med Peter forundret så derpå.

Og som Han fordum gjorde med denne hedningflokk det vil Han ennu gjøre, Han er oss mer enn nokk. Forkynn da, kjære broder, det samme korssets ord. Guds And vil de besege som vender om og tror.

Og skal vi aldri møtes nu mer på denne jord, så møtes vi hos Jesus ved Zions kongebord. Der blir det noe annet enn her på denne fest og ut av alle gleder den blir dog allerbest.

Tilegnet broder Trygve Gjøsund ved avskjedsfesten på «Eben-Eser», Askim den 17. februar 1939.

T. J.

Hilsen til dere alle sammen fra en ringe bror,

Johs. Karlsen.

Fra Nord-Norge

«Men vi er ikke av dem som undtar sig til fortapelsen, men av dem som tror til sjeles frelse». (Hebr. 10, 38).

Hjertelig takk for mottatt post-anvisning som lød på kr. 10.00. Vi lever i en tid hvor det ikke er overflod av det som heter kjærighet og forståelse. Men vi har jo intet å kreve. Jeg må så ofte si til mig selv: «Har du glemt at du er korsfestet med Kristus, død med ham. Regnet som slaktefår. Drepes hele dagen.» Hvor det er velsignet å innta denne stilling. Da stiller vi ingen krav, men sier med bøiede hjerter: «Hvor Gud fører går jeg glad. Han, ikke jeg skal råde». Må han fullstendig få råde i våre alles liv.

prest. Ved ham har vi rett til daglig å gå inn i helligdommen, hvor vi skal få hente kraft og seier i alle livets forhold. Velsignet være Jeesus.

Hvor mange er det ikke i dag som er i blandt de som unddrar sig. Undrar sig Guds ords tale, bønneomgangen med Herren. Fra Guds barn, og de troendes menighet. De er innhyllet i syndens tette, klamme tåke, og holder krampaktig fast på verden, og de ting som er i verden. Omvendelsens herlige gåte er skjult for dem, derfor er de i dypeste forstand uheldige og urolig. Ja, de ligner i sannhet havsbølgen.

Hvor vi har grunn til å prise Jesus for hans frelsende nåde mot oss. Tenk å få være i den flokken som «Tror til sjels frelse». Tror på forsoningens nødvendighet. Tror på et ubeskåret evangelium. Ja på hele Herrens råd. «Da Jesus kom, gikk han ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod en gang inn i helligdommen, og fant en evig forløsning». (Hebr. 9, 11—12). Ja, vi tror på Jesus som den eneste frelser. Der er intet annet navn til frelse uten «Jesus». Vi tror og vet at han kan fullkommen frelse den som kommer til Gud ved ham. Hal-leluja!

Som mitt personlige vidnesbyrd, kan jeg si, at jeg tross alt har det godt. Får nok merke at jeg på mange måter er blitt en «ensom», men det hører til for dem som i sannhet vil gå utenfor leiren med Kristus.

Har nettop vært på en evangelietur. Fikk også denne gang erfare at Herren var med og velsignet sitt dyrebare ord, med sine medfølgende tegn. Fikk lede bekymrede sjeler til ham som «kan fullkommen frelse». Synderes frelse er i sannhet endemålet for vår tro, og det herligste og største. Vi har nu et forferdelig snevær her oppe. Det har den senere tid lagt en så masse sne, at det er vanskelig å komme sig frem.

Takk for «Misjonsrøsten» som kommer regelmessig. Vi gleder oss over at arbeidet lykkes der ute i hedningeverdenen, og her hjemme. Det stunder mot natt, vi kan se det over alt. Vi er forvisset om at dere husker oss i bønn. Hvor vi trenger å bli båret frem for Gud. Vi kjenner hvor intens satan virker i disse tider. Man kan komme til steder hvor luften er som ladet av motstand. Må Herren se i nåde til sine vidner som han har

her oppe, må ikke våre hender synke.

Didrik T. Solli.

Fra Arendal.

«Men at vi sannheten tro i kjærlighet, i alle måter skal vokse op til ham som er hovedet, Kristus, av hvem hele legemet sammenføies og sammenknyttes ved hvert bånd som ham gir, og vokser sin vekst som legeme til sin oppbyggelse i kjærlighet, alt efter den virksomhet som er tilmålt hver del i sær. (Efs. 4, 15—16)

Ja, her, og nettop her, er felt å samles på. Her faller skrankene, og her bygges man op til en Guds bolig i ånden (Ef. 2, 22). Å, om Guds folk mer ville gjøre som folket i Berøa. Daglig granske skriftene og se om det forholder sig som det blir sagt dem. (Ap. gj. 17, 11). Meget skulle da bli anderledes i blandt og virkningen utad skulde heller ikke utebli.

Her i Arendal har vennene det godt sammen, vi har fremdeles møtene i Starkads lokale og får erfare at Herrens fotspor drypper av fedme enn idag. Siden sist vi skrev til «Røsten» har vi bl. a. hatt besøk av evang. Alfred Andreassen som med sin friske og klare forkynnelse har vært oss til stor hjelp og oppmuntning. Vi takker Gud for slike brødre som har sagt sig løs fra alle skammelige snikveier og ikke forfalsker Guds ord, men ved å kunngjøre sannheten anbefaler sig til alle mennesker for Guds åsyn. (2. kor. 4, 2).

Br. Olivegren er også en av dem som vi har lært å elske. En Gud hengiven mann med en klar og sund forkynnelse og som vi gjerne ser iblandt oss igjen.

For nærværende har vi evangelist Falck her, og sist søndag hadde vi en gjennom velsignet fest. Lokalet var fyllt av venner, både fra byen og om liggende distrikter. Bl. a. hadde vi str. Dorthea Klem og Mathisen fra Finnmark, misjonær Bernh. Nilsen Fevik og forstander Høium fra Volden i Asker iblandt oss, samt Falck som altså står her for tiden. Alle frembar de budskapet om Golgataverket så hjertent strømmet over av takk til vår elskede Herre og Meester. Vi kjenner det er dyrebart når dette blir sant for hjertet som vi så ofte synger:

Gud samler alt i himlen og på

jorden i Kristus hvor all Guddomsfylde bor.

Hjertevarm broderhilsen til alle «Røsten»s lesere med Hebr. 13, 18. Jens A. Larsen.

Br. Falck virker fortiden på Eidehamn. Vennene der har fellesmøter, skrives det senere.

Logen, Moss

har hatt besøk av flere vidner i vinter. Bl. andre M. K. Kleppe. Nu venter de Belfrage fra Göteborg dit.

En lørdags kveld var det en hel del ungdom fra «38» i Oslo der og de hadde et godt møte fortelles det.

Rygge.

I «Betania» har Thor Sørli vært en uke. Det fortelles også derfra om bra møter. Vennene i «Betania» har en gild ungdomsflokk og det er venner som er interesserte i Guds sak.

Riktig god musikk og sang har de også.

De venter på vekkelse.

Sarpsborg.

I «Misjonshuset» har det vært gode møter om tilslutningen ikke har vært så stor som ønskelig. Noen har også overgitt sig til Gud og det ventes på et gjennombrudd. Pastor E. Sørensen var der en uke og deltok i møtene.

På Greåker har de optatt virksomhet hver onsdag og det har vært bra med folk på møtene.

Forsamlingen har også fått anmodning om å opta virksomhet i Skjeberg og delta mere regelmessig i møtene i Varteig, så det er arbeidsmark nok.

Søndag 20. febr. hadde venner fra Tune, Varteig, Greåker, Skjeberg og flere steder møtt frem og det var møte med kjærlighetsmåltid og brødsbrytelse.

E. Sørensen, A. Gressløs og venner fra Greåker m. flere talte Guds ord og vidnet om Herren. Misjonskandidat Trygve Gjosund stanset også på to møter.

Fra Stavanger.

Det var nu 3 år siden jeg besøkte Stavanger men 3. jan. stod turen her til og jeg stanset her nesten 7 uker. Møtene har denne tid vært riktig gode og av en særlig oppbyggende karakter for forsamlingen. Det er Gud

som skal takkes for det deilige lokale vennene har fått her og her er alle gode muligheter for en riktig god fri forsamling. I denne tid har vennene samles godt til møtene og det har vært en fryd og glede for mig å bringe budskapet, Guds ånd har lagt i mitt hjerte, frem til dem. «Der Guds ånd er, er frihet.»

Og vennene har også i møtene hatt frihet til å prise sin frelser i vidnesbyrd, bønn og takksigelse. Ja, han er verd å ophøie. Velsignet være hans navn, som er en utgydt salve hvorfor vi elsker ham!

En aften i januar var forsamlingen samlet til årsfest. Det blev et særlig velsignet samvær som lenge vil erindres. Da regnskapet blev oplest og jeg hørte den del av offeret vennene hadde bragt som er bokført i form av kollekter, blev mitt hjerte fylt av takk til Gud. Det beviste nemlig at her er ikke venner som bare vil jubile i møtene, men har sin største glede i å bringe sitt offer til Herrens sak.

Br. Trygve Pettersen arbeider med glede og iver i søndagsskolene. Barna samles hver søndag kl. 9.45. En fest for barna er også avholdt i jan. Og den var helt igjennem god og barnegledden på høidene. Særlig flinke var barna til å besvare bibelske spørsmål så det var rent en fryd å høre. Søster Ottessen som også står i med helt hjerte for søndagsskolen lærer barna å spille og syng og på festen utførte de hele musikken selv, og det var godt gjort.

Til formiddagsmøtet søndag 12. febr. fikk vi lille Ester Ottessens første besøk i forsamlingen. Hun kunde ikke gå selv da hun er bare vel et par måneder gammel. Men som mødrene forud bar sine barn til Jesus, bar hennes mor henne og det blev en herlig barnevelsignelse. Gud velsigne den lille deilige juvelen til alltid å bli hos Jesus.

Jæren og Gandalen

har jeg også fått besøke denne tid, så nesten hver dag hver uke har vært optatt med møter. På Jæren har vennene gjort et godt fremsteg siden jeg var der for 3 år siden. De er nu en riktig god venneflokk og har også tatt sig ut 5 brødre med godt vidnesbyrd som eldstebrødre. Det tegner riktig bra på Jæren for en god fri forsamling. Møtene har vi denne tid hatt i ungdomshuset og tildels i

Drottningsborg Hotell

Telefon 116, Grimstad.
Postadresse: Pr. Grimstad.

private hus. Nåden har flydd i rike strømme til hjertene som også derved er blitt styrket og det sier apostelen er godt. (Hebr. 13, 9).

Det vennene her mangler er et forsamlingslokale, og det har de selv syn for nu, og tanken er sterkt oppe blandt dem om snart å løse også denne opgave. Det bør skje snart mens det er dag, natten kommer da ingen kan arbeide. Og så bør vi alle som frie evangelister gjøre alt vårt beste i tjenesten for å fremme et godt samhold og en sterk enhet, så også denne forsamling kan ved gavens tjeneste bygges op som der står i Efs. 4, 11—16.

I Gandalen står familien Egeland med flere venner faste i friheten som selveste Sions berg. Det er ikke letteste stedet Herren har satt disse; men der lyder ingen klage, men heller takksigelse. Og da vi jo kjenner Gud som den der lønner troskap er det oss nok. Gud velsigne dere alle og takk for samvær og godt samarbeide denne tid. Nu står turen til «38», Oslo.

«Herren skal gi sitt folk kraft. Herren skal velsigne sitt folk med fred.»

F. t. Stavanger 14. febr. 1939.
Broderlig hilsen
Hans Wennesland.

Til Aslaug Bratås

er innkommet til utreisen:

Kollekt ved nadverdmøter	kr. 22.00
Kollekt ved misjonsmøter	65.00
Offer 1ste pinsedag	31.00
Misjonsbøsse	11.00
Gaver fra venner i forsamlingen	244.00
Renter	4.00
Tilsammen	kr. 377.00

Ragna Winther,
Kirkegt. 17 III, Trondheim.

Hotellet ligger på en vakker idyllisk hølde ved den norske Sørlandskyst.

En henrivende utsikt. Apent hele året. 1ste classes kjøkken. Dagspriser fra kr. 3.00 til kr. 4.50. Pensjonsprisen minst 4 dager: Fra kr. 5.00 til 8.00 pr. dag pro persona. Familier og sluttede selskaper vil få moderasjon.

Troende venner!

Besøk BANK - KAFEEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Olga Schult, China.

Innkomme midler i 1938:

13/1. Oline Strinsland	kr. 10.00
83/ Mathilde Mørkase	20.00
25/3. Oline Strinsland	10.00
11/7. Dagny Grundvik	25.00
26/7. Hans Berge, Telemark	10.00
29/7. Oline Strinsland	11.50
19/8. Hans Pettersen, Kornsjø	100.00
9/12. Kvinneforeningen, Halden	105.00
Kristi Menighet, Halden til evangelisten	360.00
2/12. Karen Walen, Haugesund	100.00
Menigheten, Nærnes	425.00
Søndagsskolen, Nærnes	25.00
Misjonsmøter, Oslo	163.25
Tilsammen	kr. 1364.75

Hjertelig takk til alle givnerne.

Gerda Sigveland,
(kasserer.)

Revidert: W. Andersen.

Misjonær Dagmar Jacobsen, Mahoba, India.

Innkomet i 2. halvår 1938:

Venner på Svenkerud	kr. 60.00
Marie Braathen, Liudden	5.00
Misjonsmøter Knoffsgt. 6, Drammen	131.11
Str.misjonen do. do.	96.75
Barnemisjonen do. do.	80.00
Gunhild Eikro, fest	60.00
Do. do.	30.00
Braarvik søndagsskole	25.00
Søskende F.	10.00

Gud signe den enkelte giver.
Drammen i januar 1939.

S. Severinsen.

«Glommen»s trykkeri 1939.